

kan komme bagefter i køen, men det er så sandelig ikke kun danskere.

Anden næstformand (Henning Grove):

Det er hr. Jens Heimbürger, der er ordfører, og ikke Dansk Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Det beklager jeg. Jeg tager den i næste runde.

Anden næstformand (Henning Grove):

Så går vi videre i ordførerrækken, og det er hr. Knud Erik Hansen.

Knud Erik Hansen (SF):

Det kan give problemer i et boligområde, når der sker en koncentration af økonomisk svage beboere, og specielt også, hvis der hertil kommer en stor andel af socialt belastede beboere. Det svækker integrationen, hvis indvandrere, flygtninge og nydanskere udgør en så stor del af beboerne, at de kun møder få danskere, specielt hvis det er socialt belastede danskere med adfærdsproblemer, der dominerer.

Vi ved også, at hvis andelen af økonomisk svage beboere stiger – og det er ofte beboere uden arbejde – og hvis andelen af indvandrere, flygtninge og nydanskere bliver stor, ja, så flytter de beboere, der har råd og ressourcer til at finde anden bolig.

Tilbage bliver de, der ikke har råd, eller de, der tilhører et større etnisk netværk i bebyggelserne, og gør man ikke noget, ja, så ender vi med at have bebyggelser, hvor kun få vil bo, og hvor de, der bor der, kun bor der, fordi de ikke har mulighed for at vælge noget andet. Så langt er vi ikke endnu, men tendensen er der, og en del af bebyggelserne er hastigt på vej i den retning. Det skal der selvfølgelig gøres noget ved, og det er så også det, regeringens forslag skulle gøre noget ved.

Men hvad ser vi så? Efter SF's mening ser vi faktisk to forkrampede lovforslag, der meget snævert og indskrænket primært fokuserer på, hvad man skal gøre i de bebyggelser, der er på vej til at blive ghettoer, to forslag, der mere bekymrer sig om at give de ressourcestærke flere boligmuligheder og mindre om at give økonomisk og socialt svage beboere flere valgmuligheder.

De problemer, vi har i dag, løses ikke primært ved at se på de forholdsvis få bebyggel-

ser, der har problemerne i dag. Vi skal se meget bredere.

Når vi i dag er ved at få problemer, så skyldes det jo, at der er færre og færre boliger tilgængelige for dem, der ikke har råd til eller mulighed for at skaffe sig en bolig selv. Der er fortsat et øget behov for boliger, og alligevel bygges der under 4.000 almene boliger om året, hvor man i 1980'erne byggede ca. 10.000. Mange kommunale boliger er også blevet solgt, ofte som andelsboliger. København har f.eks. tidligere haft ca. 20.000 boliger, det var ca. 7 pct. af boligmassen. Det svarede faktisk næsten til knapt halvdelen af de almene boliger, man har i kommunen. De er ved at være væk og fungerer ikke længere som de sociale boliger, de har fungeret som tidligere. Samtidig er udbudet af billige, men utidssvarende boliger blevet mindre, efter at mange områder er blevet byfornyset, hvilket er godt, men det indskrænker også muligheden for dem, der har svært ved at finde bolig selv.

Det samme billede gør sig ikke kun gældende i København, det gør sig også gældende i andre byer, og det medfører selvfølgelig, at der kommer et større og større pres på de almene boliger for at løse de boligsociale problemer, et pres, som faktisk i sidste ende bliver umuligt.

Hvad er så regeringens og især Socialdemokratiets politik på det område? Og specielt kan man også spørge: Hvad er egentlig regeringens politik og Socialdemokratiets opfattelse af, hvad den almene boligsektors rolle skal være? Skal den almene boligsektor udelukkende være et opsamlingssted for alle dem, der ikke har adgang til andre boliger? Jeg tvivler på, at det er den formulerede politik, men jeg har fornemmelsen af, at det er ved at være den reelle politik, og det er faktisk derfor, vi sidder med de problemer, vi har i dag.

Det lave antal byggerier, den høje husleje i den almene sektor og gevinsterne i ejerboligsektoren betyder, at den almene sektor i dag faktisk ikke er almen. Var der flere almene boliger, ja, så ville der være et helt andet grundlag for at undgå de ghettodannelser, vi ser i dag. Derfor er bud nr. 1 til regeringen at sørge for, at der kan bygges nogle flere almene boliger, og sørge for, at de også bliver konkurrencedygtige i forhold til andre ejerformer. Bud nr. 2 er så at tage den boligsociale opgave alvorligt og ikke primært, som man gør i dette forslag, tænke på at få de ressourcestærke ind i de bebyggelser, hvor der allerede er problemer.